

Ashley Elston

10 întâlniri aranjate

Traducere din engleză de Monica Vlad

*Pentru soțul meu, Dean, pe care l-am cunoscut
în 1992, la o întâlnire aranjată de Ziua Îndrăgostiților*

și

*Pentru fratele meu și verișorii mei primari, Jordan, Steve,
Todd, Matt, Beth, Gabe, Katie, Jeremy, Anna Marie,
Sarabeth, Jessica, Rebecca, Mary Hannah, Emily, India,
Katherine, Madeline, Haley, Amiss, Rimes și John.
Vă mulțumesc pentru că mi-ați făcut copilăria magică.*

Vineri, 18 decembrie

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi?

Mama se apleacă pe geamul pasagerului din dreapta și mă învăluie într-o îmbrățișare strânsă pentru a zecea oară în ultimele zece minute. Tonul rugător din vocea ei funcționează. Sunt la un pas distanță de prima felie de libertate pe care o știu și totuși sunt la numai câteva secunde de a ceda și a sări pe bancheta din spate. O îmbrățișez și eu, mai strâns decât de obicei.

Tata se apleacă în față, cu chipul scăldat de lumina blândă și albastră dinspre bordul mașinii.

— Sophie, nu ne place deloc să te lăsăm aici de Crăciun. Cine va mai avea grijă dacă fac corect urmele de furculiță în fursecurile cu unt de arahide? Nu sunt sigur că reușesc să le fac singur.

Râd și mă las în jos.

— Sunt sigură că reușești, îi spun.

Și chiar sunt. Partea cu a-ți lua rămas-bun este dificilă, însă în niciun caz n-am cum să rezist următoarea săptămână și jumătate acasă la Margot, zgâindu-mă la degetele ei umflate.

Părinții mei merg în Breaux Bridge, un orașel din sudul statului Louisiana, aflat la ceva mai puțin de patru ore distanță, la sora mea și soțul ei. Margot mai are șase săptămâni până naște primul copil și s-a ales cu preclampsie suprapusă, ce-o mai însemna și asta. Tot ce știu e că afecțiunea asta i-a umflat picioarele până la dimensiuni de-a dreptul ridicole. Știu asta pentru că Margot, imobilizată la pat, înnebunește atât de tare de plictiseală, încât îmi trimite poze cu picioarele ei din toate unghiurile posibile.

— Nu e ca și cum aș fi singură, continui. O să-mi țină de urât bunica, bunicul și ceilalți 25 de membri ai familiei.

Tata își dă ochii peste cap și mormăie:

— Nu știu de ce trebuie să se adune mereu cu toții într-o singură casă.

Mama îl împunge în coaste. Dimensiunea familiei noastre nu e o glumă. Mama e unul dintre cei opt copii ai bunicilor și aproape toți frații ei au, fiecare, mai mulți urmași. Casa bunicilor mei e mereu plină, însă în preajma sărbătorilor se transformă în gara centrală. Paturile și locurile la masă sunt în funcție de vârstă, așa că, atunci când eu și verii mei eram mai mici, ne petreceam mereu Ajunul Crăciunului pe o saltea mare de paie așezată direct pe podea, înghesuiți ca niște sardine, și fiecare masă era o echilibristică între farfurie, paharul roșu de plastic și poală.

— Ești sigură că nu vrei să stai la Lisa? Va fi mai liniște la ea acasă, sugerează mama.

— Sunt sigură. Îmi va fi bine la bunica și bunicul.

Ar fi mult mai liniște acasă la mătușa Lisa. Ea e geamăna mamei, mai mare cu trei minute, și din acest motiv mă supraveghează la fel de îndeaproape ca mama. Și nu

vreau asta. Vreau puțină libertate. Și ceva timp singură cu Griffin. Ducem amândoi lipsă de așa ceva, pentru că locuim într-un orașel și tata e șeful poliției.

— Bine. Eu și tatăl tău ar trebui să ne întoarcem după prânz, de ziua bunicii. Atunci vom deschide cadourile.

Mama se foiește pe locul ei, în mod evident nepregătită de plecare.

— Adică, dacă părinții lui Brad nu erau deja acolo, n-ar mai fi trebuit să plecăm. Știi că maică-sa încearcă tot timpul să-i rearanjeze bucătăria lui Margot și îi mută mobila de colo colo. Nu vreau ca Margot să se enerveze, întrebându-se ce face femeia aia în timp ce ea e imobilizată la pat.

— Și ferească sfântul ca părinții *lui* să se ocupe de fiica *ta*, o tachinez eu.

Mama este exagerat de protectoare cu copiii săi. Tot ce-a trebuit Margot să facă a fost să menționeze faptul că părinții soțului ei veneau la ea, că mama a și început să-și facă bagajele.

— Am putea să așteptăm și să plecăm mâine-dimineață, îi sugerează mama tatei.

Tata scutură din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

— Vom ajunge mai repede dacă plecăm din seara asta. Mâine e sâmbăta dinaintea Crăciunului. Drumurile vor fi un coșmar.

Se apleacă încă o dată în față pentru a-mi întâlni privirea.

— Ia-ți lucrurile și du-te direct la bunicii tăi. Sună-i să-i anunți că ești în drum spre ei.

— Asta-i tata — scurt și la obiect. E prima oară de ani buni când tata e departe de secția de poliție mai multe zile.

— Așa voi face.

Încă o îmbrățișare din partea mamei, iar tatei îi trimite o beza. Apoi pleacă.

Stopurile aprinse ale SUV-ului părinților mei dispar în josul străzii și un val de emoții mă năpădește — o așteptare incitantă, însă și o durere care mi se instalează adânc în stomac. Fac tot posibilul să mă descotorosesc de senzația asta. Nu că nu vreau să fiu cu ei — și numai gândul că mă voi trezi în dimineața de Crăciun fără părinții mei mă doare —, însă pur și simplu nu-mi pot petrece toată vacanța închisă în micul apartament al lui Margot și Brad.

După ce mă reîntorc în camera mea, primul lucru pe care-l fac e s-o sun pe bunica și să-i spun că voi fi acolo în câteva ore. Nu e atentă la ce-i spun; pot auzi clienții din florăria ei vorbind tare pe fundal și presupun că aude doar o parte din ce-i spun.

— Să conduci cu atenție, iubito, zice ea.

În timp ce închide, o pot auzi cum îi strigă lui Randy, care se află în seră, prețul crăciunițelor și îmi înăbuș un zâmbet.

E ora șase și e distanță mică cu mașina din Minden până în Shreveport, unde locuiesc bunicii și restul familiei. Bunica nu mă va căuta până pe la zece.

Patru ore minunate doar pentru mine.

Mă prăbușesc pe pat cu fața în sus și mă zgâiesc la ventilatorul din tavan care se învâрте încet. Cu toate că am 17 ani, părinții mei nu vor să rămân singură acasă. Și, când reușesc să rămân singură, de obicei trece o întreagă paradă de agenți cu mașinile pe aici — *doar ca să verifice*. E de-a dreptul ridicol.

Pipăi prin pat în căutarea telefonului ca să-l sun pe Griffin și să-i spun că rămân acasă, însă după ce sună de

opt ori intră căsuța vocală. Îi trimit un mesaj, apoi aștept ca acele trei puncte să apară. Nu i-am spus că încerc să-mi conving părinții să mă lase acasă — n-avea sens să fim amândoi dezamăgiți dacă lucrurile nu mergeau.

Privesc ecranul alte câteva secunde, apoi arunc telefonul pe pat și mă mut la birou. Pe toată suprafața acestuia e un talmeș-balmeș de palete de machiaj, creioane colorate și sticle de oje. Aproape fiecare centimetru din panoul atârnat pe peretele din fața mea expune bilețele de un alb imaculat cu denumirea fiecărui colegiu la care intenționez să merg. Există și o listă colorată pentru cele pro (cu verde) și cele contra (cu roșu), plus toate cerințele de aplicare ale fiecărei școli. Câteva afișează o bifă mare și verde, ceea ce înseamnă că am îndeplinit deja toate condițiile și am fost acceptată, însă de la cele mai multe aștept încă răspunsuri. Eu numesc chestia asta Tabla mea de Inspirație, însă mama o numește Tabla mea de Obsesie.

Ochii mi se mută pe primul bilețel pe care l-am pus acolo când eram boboacă — LSU. Odată, credeam că era singura școală care se va afla pe acel panou. Apoi mi-am dat seama că trebuia să am de unde alege.

Telefonul meu țârâie și arunc o privire înapoi spre pat. E doar o notificare că i-a plăcut cuiva ultima mea postare — nu e Griffin care să-mi răspundă la mesaj.

Mă uit la bilețelele goale aranjate pe birou și o fracțiune de secundă, mă gândesc să fac o listă și pentru Griffin. Suntem împreună de peste un an și școala este de obicei cea mai mare preocupare a noastră, însă, având două săptămâni de vacanță fără teze sau lucrări de care să ne ocupăm, ideea de a rămâne singură cu el aici e incitantă. Cu toate că am luat lucrurile încet, aș minți

dacă aş spune că nu m-am gândit să duc relația noastră la următorul nivel.

*Verde: Împreună de aproape un an
Suntem în clasa terminală și avem aproape 18 ani*

*Roșu: Încă n-am spus „Te iubesc“
Încă nu sunt sigură că pot spune „Te iubesc“*

Mama ar avea cu siguranță o problemă dacă ar vedea lista aia agățată aici, așa că rezist tentației.

Telefonul zbârnâie din nou. Simt că-mi tresaltă inima când văd pictograma că am primit un mesaj, însă când verific, văd că e o altă poză de la Margot.

Deschid imaginea și o privesc câteva minute. Cineva trebuie să-i ia telefonul.

EU: ?????? Ce-i asta???

MARGOT: Un prim-plan al degetelor mele de la picioare. Între ele nu mai e spațiu deloc. Nu le pot mișca și nici separa. Sunt ca niște cârnăciori.

EU: Și dacă nu-și mai revin niciodată? Și dacă o să rămâi pentru totdeauna cu niște degete ca niște cârnăciori? Și dacă nu vei mai putea purta niciodată șlapi din cauză că nu mai poți băga bucățica aia de plastic între primele două degete de la picioare? O să-l faci de rușine pe copilul tău cu picioarele alea.

MARGOT: Presupun că degetele ca niște cârnăciori la picioare sunt un lucru mai bun decât degetele ca niște cârnăciori la mâini. Poate va trebui să port pantofii ăia ortopedici urâți pe care obișnuia să-i poarte mătușa Toby.

Eu: Ai putea să-i decorezi cu niște paiete. Și poate să-ți scrii numele cu vopsea pufoasă în lateral. Ar fi niște pantofi adorabili cu degete sub formă de cârnăciori.

MARGOT: Acum mă faci să-mi fie poftă de cârnați.

Eu: Ești dezgustătoare. Și m-ai speriat pe viață. N-o să rămân niciodată gravidă de teama degetelor-cârnăciori și a pantofilor ortopedici cu paiete.

Trec câteva minute până să-mi răspundă la mesaj.

MARGOT: Tocmai mi-a trimis mama mesaj că nu vii!!! Ce naiba, Soph??? Urma să mă salvezi de meciul de ping-pong dintre mama și Gwen. Știi cum sunt astea două împreună!!

Eu: Ești pe cont propriu. Chiar sper că se vor bate care să-ți curețe scamele dintre cârnăciorii ăia. Poate vor trebui să folosească ață dentară.

MARGOT: Asta-i o imagine de care n-o să scap prea curând. Te blestem să ai și tu degete ca niște cârnăciori tot restul vieții tale!

Eu: Voi reveni când se naște bebelușul.

MARGOT: Promiți??

Eu: Promit.

MARGOT: Deci Griffin a ajuns deja acolo?

Eu: Nu e treaba ta.

MARGOT: Renunță. Nu, stai... nu renunța.

Eu: Ha. Ha.

Caut prin toate site-urile conturilor social media, pierzându-mi timpul și așteptând ca Griffin să mă sune. Telefonul sună în cele din urmă și numele lui apare pe

ecran. Nici măcar nu încerc să-mi ascund zâmbetul care mi se răspândește pe chip.

— Bună! strigă el peste muzica tare și zgomotul din fundal.

— Bună! Unde ești? întreb eu.

— La Matt.

Am văzut deja câteva postări de la unii care se află în curtea și în piscina acoperită a lui Matt, inclusiv de la Addie, cea mai bună prietenă a mea încă din clasa a treia.

— Ești în drum spre Margot? întreabă el.

— Schimbare de planuri. Rămân cu bunica și bunicul. Dar trebuie să fiu acolo abia peste câteva ore.

— Ce? Abia dacă te aud, zice el cu voce tare.

— Schimbare de planuri! țip eu. Rămân aici.

Pot auzi ritmul constant al basului, însă nu-mi pot da seama ce melodie este.

— Nu-mi vine să cred că taică-tău nu te-a obligat să mergi, zice el.

— Știu. Vrei să treci pe aici? Sau pot veni eu la Matt.

Tace o secundă, apoi spune:

— Vino la Matt. E toată lumea aici.

Simt o urmă de dezamăgire.

— Bine, ne vedem în scurt timp, răspund, apoi închei convorbirea.

La Matt e mai multă lume decât mă așteptam. Azi a fost ultima zi de școală și se pare că toți sunt pregătiți să sărbătorească. Trebuie să fie cam un milion de luminițe atârinate deasupra casei, în tufișuri și prin copaci. Sunt

luminițe care acoperă orice a stat nemișcat prea mult timp.

Cei mai mulți sunt în tricouri și pantaloni scurți și, în ciuda decorațiunilor, e greu să te simți festiv. Nu prea pare o vacanță de iarnă când trebuie să te ferești de țânțari. Vreme idioată de Louisiana.

Îmi parchez mașina câteva case mai încolo, în cel mai apropiat loc disponibil. Chiar și de la distanța asta pot auzi bubuitul puternic al basului din spatele casei lui Matt. Nu m-ar surprinde dacă vecinii ar suna la poliție în mai puțin de o oră. Din fericire, până atunci vom fi plecat; mi-ar fi cam greu să explic de ce sunt aici, în loc să mă aflu deja la jumătatea distanței către casa bunicilor când un agent îl va suna inevitabil pe tata.

Când ajung la Matt, zăresc un tip și o tipă care stau așezați pe iarbă lângă alee și par să se certe. De obicei, scandalurile nu încep atât de devreme. Tac în momentul în care mă observă, așa că iuțesc pasul, încercând să le las puțină intimitate. Urmând muzica, mă îndrept către curtea din spate și piscina acoperită. Chiar în momentul în care sunt gata să cotesc pe lângă casă, simt că cineva mă apucă de braț.

Apoi sunt învăluită într-o îmbrățișare sufocantă.

— Credeam că nu vii! țipă Addie atât de tare încât mai multe persoane se întorc spre noi.

— Îți vine să crezi că mi-am convins părinții să plece fără mine?

— Nu pot să cred! Stai la bunica ta?

Ea își țuguie buza inferioară.

— Abia dacă o să apuc să te văd!

Asta mă face să râd.

— Ba da, vei apuca. Am un plan. Bunica va fi atât de ocupată în timpul zilei, încât nici măcar nu-mi va simți lipsa. Mă voi întoarce aici și putem ieși împreună.

— Dacă află, părinții tăi vor înnebuni. Va trebui să-ți ascundem mașina.

Addie ȝopăie.

— Oo! Și adu-o și pe Olivia. N-am mai văzut-o de-o eternitate.

Încuviințez, cu toate că mă îndoiesc că ea va dori să vină cu mine. Olivia este una dintre nenumăratele mele verișoare și fiica Lisei, sora geamănă a mamei. Între noi e o diferență de doar două luni și obișnuiam să fim extrem de apropiate când eram mai mici, însă în ultimii ani ne-am văzut din ce în ce mai rar.

— Olivia o ajută pe bunica la magazin. Nu cred că poate scăpa de acolo.

Lui Addie îi scânteiază ochii; apoi începe să mă tragă spre piscină.

— Va trebui să găsim o cale s-o eliberăm de acolo.

— L-ai văzut pe Griffin? întreb, schimbând subiectul.

— Nu încă, însă eu și Danny de-abia am ajuns. Poate e înăuntru.

Face semn cu capul înspre piscină.

— Vrei o bere?

— Nu, va trebui să plec cu mașina spre bunica în curând. Găsesc eu pe undeva o sticlă de apă, spun în timp ce ne despărțim.

Addie se îndreaptă către butoiașul ascuns în arbuștii ornamentali, iar eu îmi croiesc drum prin mulțime. Muzica e atât de tare când intru, încât primele persoane cu care vorbesc nu mă pot auzi.

Până la urmă reușesc să-mi fac loc și să dau de câțiva dintre prietenii lui Griffin.

— Sophie! Ce mai faci? strigă Chris, apoi încearcă să mă îmbrățișeze.

A rămas doar în maiou și boxeri. Ridic brațul pentru a-l ține la o distanță sigură. Chris e genul de tip care la petreceri reușește să fie la un pas distanță de a rămâne în pielea goală. La petrecerea de Halloween de la școală a venit îmbrăcat în cowboy, însă până la sfârșitul serii tot ce mai rămăsese din costumul lui era o pereche de apărătoare de piele trase peste boxeri. A primit o săptămână de detenție pentru exhibiționism.

— Mai nimic. Unde-i Griffin? întreb, apoi mă întorc spre a inspecta încăperea.

Chris flutură din mână în spatele său.

— E pe undeva pe acolo, prin spate. S-a dus să-și ia o bere.

Încuviințez, apoi îmi iau tălpășița de lângă el. E dificil să înaintezi prin mulțime, însă îl zăresc pe Griffin fix când intră în mica bucătărie din spatele piscinei. Îmi ia câteva minute să-l prind din urmă, deoarece am nimerit în mijlocul unui grup care dansează în cerc, iar Josh Peters nu mă lasă să plec până nu mă învârte de câteva ori. Exact când sunt pe cale să ajung la bucătărie, unde muzica nu prea bate, îl aud pe Griffin spunând:

— Vine Sophie.

Nu cuvintele mă fac să mă opresc, ci felul în care le rostește. Plin de dezamăgire.

Parker, unul din cei mai buni prieteni ai lui Griffin, scoate două beri din frigider. Niciunul din ei nu mă observă în timp ce stau chiar în fața ușii.

— Credeam că se duce la soră-sa sau ceva de genu'?'
întreabă Parker.

Griffin lasă capul într-o parte.

— Se ducea. Însă nu se mai duce.

E atât de dezamăgit că am rămas acasă, de parcă i-am stricat toată vacanța. Pot simți acest lucru în vocea sa, acel sentiment oribil — sentimentul de a fi atât de nerăbdător să faci un lucru, de parcă nu-ți mai încapi în piele de fericire și, brusc, acel lucru îți este răpit. Așa m-am simțit eu când am crezut că nu aveam să fiu aici în vacanță.

Și așa pare să se simtă el după ce a auzit că voi rămâne.
Ce se întâmplă?

Griffin dă să se întoarcă, iar eu mă ascund după colț. De ce mă ascund? Ar trebui să dau buzna aici și să cer socoteală. Însă am înghețat. Număr până la cinci, apoi privesc încetișor în bucătărie.

— Trebuie să ajungă, zice el, însă rămâne locului.

Parker deschide o bere și i-o înmânează. Griffin bea zdravăn din ea.

— Și care e problema? întreabă Parker.

În mod evident a simțit și el dezamăgirea lui.

Griffin ridică din umeri.

— Chestia asta o să mă facă să par un nenorocit, însă într-un fel mă bucuram că va fi plecată. Știi, ca o probă de cum ar fi dacă ne-am despărți.

Inima îmi bate cu putere.

— Vrei să te despărți de ea? întreabă Parker, apoi mai ia o înghițitură din berea sa.

Griffin ridică din nou din umeri. Dorința mea de a țipa e aproape copleșitoare.

— Cred că da.

Scot o exclamație. Parker și Griffin se întorc amândoi spre ușă. Parker face ochii mari și privește de la mine la Griffin și înapoi la mine.

E o fracțiune de secundă în care Griffin încearcă să-și dea seama dacă am auzit ce a spus. Însă expresia de pe chipul meu face ca acest lucru să fie evident.

Mă întorc și mă lovesc de perete înainte de a o rupe la sănătoasa.

Trebuie să plec de aici. Nu mă pot uita la el. Nu pot să stau aici.

— Sophie!

Griffin mă urmează, însă mă las în jos și mă feresc în drumul meu către ușă. Mi-e teamă că nu voi reuși să ajung afară înainte să-mi curgă lacrimile. Apoi Addie mă vede și vine glonț printre cei care dansează, trăgându-mă afară din încăpere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea de îndată ce ne aflăm de partea cealaltă a piscinei.

Mă prăbușesc pe jos și îi spun totul.

— Nenorocitul! zice Addie.

Se întoarce, de parcă are de gând să se ia după el.

— Ajută-mă te rog să ies de aici, îi spun.

Ea se uită din nou la mine.

— Bineînțeles. Hai.

Addie mă ajută să mă ridic și ajungem în grădinița din fața casei. Acum lacrimile îmi șiroiesc pe față și nici măcar nu încerc să le opresc.

Inima mi-e zdrobită. Mai mult decât zdrobită.

Pulverizată.

Vrea să se despartă de mine.

— Nu-mi vine să cred, bombăne Addie. *El* are de gând să se despartă de *tine*? Mă rog. E norocos că te are!

N-am cuvinte pentru a-i răspunde. Nu știu dacă voi avea vreodată.

Fix când ne apropiem de șosea îl vedem pe Griffin. Aleargă în josul aleii și se uită atent pe stradă.

— Nu pot vorbi cu el acum, spun cu o voce răgușită.

Addie încuviințează și mă ascunde în umbra unor copaci, apoi merge să-l ia la întrebări.

— Nu. Pur și simplu, nu, zice Addie. Nu vrea să discute cu tine.

Chipul lui Griffin e luminat de una dintre luminițele ancorate de streășina casei. Arată jalnic.

Vinovat, da, însă în acei ochi plutește și tristețea.

— Te rog, Addie. Trebuie să vorbesc cu ea.

Privește atent către locul întunecat unde mă ascund.

— Te rog, Sophie! Vorbește cu mine. Dă-mi voie să-ți explic. N-am vrut să sune așa.

Fac un pas înapoi, pentru că nu vreau să mă aflu în apropierea sa, să-i aud scuzele. Fug în spatele unui șir de azalee spre curtea din față și mă împiedic încercând să mă îndepărtez cât mai mult de el.

Sper că Griffin nu mă urmărește. Există o părticică din mine care vrea să ia ceea ce a auzit, să răsucească totul până devine ceva ce nu-mi mai poate face rău. Însă nu pot înceta să nu aud dezamăgirea din vocea sa. Indiferent ce spune, nu voia să mă vadă. Nu voia să fie aici cu mine.

Când ajung la mașină, sunt zdruncinată. Zgomote de pași se aud gonind pe trotuar în spatele meu și mă pregătesc.

— Sophie, te rog să vorbești cu mine! mă imploră Griffin.

Sunt cu fața la mașină. El e chiar în spatele meu și știu că Addie e după el.

Gura mi se strânge.

— Eram atât de încântată că părinții mă lasă să stau acasă, pentru că mă gândeam cât de minunat ar fi să fiu cu tine. Doar noi doi. Așteptam asta cu nerăbdare. Însă tu vrei o pauză. De mine. Corect? Nu asta așteptai tu cu nerăbdare?

Mâna lui aterizează ușor pe umărul meu.

— Întoarce-te și vorbește cu mine.

Eu îi îndepărtez mâna.

— Nu asta vrei?

Îl pot simți cum se străduiește să-și găsească cuvintele.

— Nu știu ce vreau, Soph. Totul e atât de confuz în acest moment. Lucrurile au devenit atât de serioase între noi. E ultimul nostru an de școală. Trebuia să ne distrăm!

Mă răsucesc spre el.

— Ei bine, haide să-ți ușurez eu treaba. Vrei o pauză? Ai obținut-o. S-a terminat între noi.

El întinde mâna spre mine, însă mă feresc. E atât de agitat și mă gândesc că e așa din cauza felului în care se termină totul. Din cauză că nu este el cel care propune despărțirea de probă.

— Stai, Sophie. Putem vorbi despre asta? Te iubesc. Chiar te iubesc.

Cuvintele lui sunt ca o lovitură în față. Am așteptat și am vrut ca el să-mi spună asta luni întregi.

Nu pot face asta. Nu pot sta aici.

— Te rog, rămâi și vorbește cu mine, mă imploră Griffin.

Mă întorc și mă urc în mașină.

În cele din urmă, Griffin trece pe trotuar în timp ce pornesc motorul, iar Addie vine în fugă spre geam.

— Lasă-mă pe mine să conduc.